

YENİ YIL

Bir hafta sonu öğleden sonrası, çıktık evden. Bahar kaçkını bir kış güneşi. Havada zerresi yok kömür kirinin. Ağır ağır indik Kozlu yoluna.

Sağda eski parkta verdik ilk molayı. Çay bahçesinden seyrettik denizi. Balıkçılar ağ atmış. Bu sene bollaştı balık. Hiç boş gelmiyor tekneler. Yüzleri hep gülüyor balıkçıların. Ağını dolduran dalıyor Kozlu'daki limana. Çinekop, Hamsi, bizim suların çocuğu hepten; koşuyor dost masalara.

Oğlum çok seviyor renk renk balıkçı teknelerini. Hele de şu kırmızı olana, bayılıyor.

Sağda yurdun bahçesinde gençler. Gitarlı bağlamalı bir grup. En iyisi biraz durup dinlemek. Gençler, kızlı erkekli, ardarda patlatıyorlar türkülerini.

Sonra yeni parktayız; yurdu geçince hemen sağda. Oğlum çok seviyor yeni parkı. Renk renk çiçekler, her türlü ağaçların. Uzun uzun anlatıyorum eskiden burada çöplük olduğunu. Şaşıyor oğlum, soruyor: "İnanamıyorum baba, kim denizin kıyısına çöp döker?" "Öyleydi oğlum, öyleydi. Eskiden sadece o eski park vardı. Sonra düzelttiler burayı. Çöpün üzerine bu güzel parkı yaptılar. Hatta inanmayacaksın, çöpün karşısında hemen, benzinlikler de vardı."

Biraz ileride, yolun hemen altında balıkçı barınakları. Kırmızı kiremitli çatılar, önlerinde renk renk kayıklar. Durup fotoğraf çekmeli mutlaka. Çatılar, kayıklar ve çiçekler, ağaçların ardında masmavi deniz.

Limana yakın mekanlardan birinde oturup mola verdik. Günbatımı çok güzel olur buradan. Şu yeşil boyalı olanı çok sıcaktır, sarmalar insanı. Sıcak bir şeyler içtik, sohbet ettik. Dışarıdaki masalardan birine oturup söyledik içeceklerimizi. İçerden gelen piyano sesiyle doldu kulaklarımız. Gözlerimizde günbatımının kızıl fotoğrafı.

Saate bakıp kalktık. Karşıya geçip kırmızı tuğlalı istasyon binasına girdik. Rayların üzerinden akan vagonlarından birine atlamalı ve şehre ulaşmalıyız.

Rayların üzerinde akıp gittik. Solumuzda deniz, sağımızda yeşillikler. Alnımızda ılık bir rüzgar. Oğlum, deniz tarafındaki koltukta, şarkı söyledi kendi kendine. Onu seyrettim. Arada bir bana bakıp gülümseyen gözleriyle, kontrol etti onu dinleyip dinlemediğimi. Son durakta indik; Emek Parkı'nda.

Bu binayı da çok seviyor oğlum. Anlattım binanın tarihini, neden kent kimliği olduğunu. Bir zamanlar yıkık dökük, kullanılmaz bir virane olan bu binanın nasıl restore edildiğini, içine neden tiyatro ve konser salonu yapıldığını, üst kattaki kent kütüphanesinin önemini anlattım "Kim yaptıysa iyi yapmış baba" dedi oğlum, "güzel olmuş".

Gece, Zonguldak Devlet Tiyatrosu'nun yeni oyununa gittik. Maksim Gorki'nin "Ana"sının ilk oyunu. Biletlerimizi on gün önceden almıştık internetten. Malum, geç kalınca zor oluyor bilet bulmak. Dostlarımız da geldiler yavaş yavaş.

İşçiler çalışıyor kent meydanında. Kocaman bir madenci anıtı yapılacak kömürün 200. yılı onuruna.

Oyundan sonra yürüyüş yaptık sahilde. Birkaç lokma bir şeyler yedik birlikte. Sonra, oturup sahildeki kafelerden birinde canlı müzik dinledik, yıldızları ve şehrin ışıklarını seyrettik.

Ne güzeldir hafta sonlarının keyifle beklendiği bir kentte yaşamak. Denizin mavisinin yeşile karıştığı bir kentte, maviliklerde süzülen rengarenk balıkçı teknelerini ve onları izleyen martıları seyretmek ne güzeldir. Bu ay hangi oyun olacak tiyatrodaki, hangi konser var, kimin imza günü olacak diye heyecanla beklemek ne güzeldir. Ne güzeldir dostlar.

İnanmadınız mı anlattıklarım. Biliyorum, inanmadınız. Yüzlerinizden anlıyorum.

Neden olmasın dostlar? Bu bir yeni yıl yazısı.

Umut dolu olsun istedim yeni yılın ilk yazısı.